

de imod den nyvalgte østrigske regering, hvis eneste brøde var, at den var konservativ? Et frit folk, et frit land og et frit demokrati blev fordømt af EU, selvom EU formelt ikke havde nogen ret til at sanktionere mod Østrig.

Den mulighed skaber forfatningen, som åbner adgang til at suspendere et eller flere af medlemslandenes medlemsrettigheder, hvis de krænker unionens værdier. Tænk hvis man i den danske grundlov havde givet regeringen mulighed for at fratage Folketinget retten til at lovgive, fordi flertallet i Folketinget væltede regeringen. Det ville være en chokerende udemokratisk måde at indrette sig på. Det er noget, der hører til i diktaturer og underudviklede samfund, når man vil have ret til at straffe et land, fordi befolkningen ved et frit valg ikke har stemt på de partier, som EU godt kan lide. Hvis forfatningen vedtages, bliver dette langt lettere at gentage, og fremover behøver man end ikke enighed, men kan suspendere et lands rettigheder med kvalificeret flertal.

Alt bliver overstatsligt

Der er ikke noget at sige til, at folk ofte føler EU som noget verdensfjernt, bureaukratisk og uoverskueligt, styret af skrivebordsgeneraler uden nogen særlig fornemmelse for at være forpligtet af hensynet til borgerne i de europæiske lande. Sådan er virkeligheden desværre, og der er god grund til at være kritisk over for EU's snørklede beslutningsstruktur og den enorme, indviklede EU-lovgivning, som hviler på flere traktater og tre såkaldte søjler, som hver repræsenterer forskellige beslutningskompetencer.

Der er gode begrundelser for at ønske en forenkling, men det, der sker ved at vedtage forfatningen til afløsning af alle de gamle traktater, er noget helt andet end blot en forenkling, sådan som tilhængerne påstår. Forfatningen er et magtmiddel til at tømme Europas nationalstater for politisk myndighed. Den giver EU magten over alle væsentlige økonomiske, politiske og kulturelle spørgsmål, og den gør det muligt for et flertal af medlemslandene at stemme enhver modstand ned. Kun på en fjerdedel af alle de områder, der underlægges EU, vil varetøret bestå, og det er endda kun formelt, for landene vil i praksis ikke kunne bruge den.

Særlig EF-Domstolen, som hverken hviler på et folkeligt eller demokratisk mandat, får udvi-

det sin magt, hvis forfatningen vedtages. I dag har Domstolen nemlig kun indflydelse på den EU-lovgivning, som handler om det indre marked (søjle 1). Det er også derfor, at Domstolen stadig hedder EF-Domstolen, selvom samarbejdet hedder EU. Men når søjlerne smelter sammen i én traktat, får Domstolen også magt på de andre områder, ligesom EU's andre organer får udvidet deres magt på disse områder. I dag har EU eksempelvis kun meget få midler til at presse eller påvirke lande, der ikke følger den fælles retspolitik, som hører under EU-traktaten. Domstolen, hvis magt hovedsageligt ligger inden for EF-traktaten, har nemlig kun en begrænset magt over denne traktat. Men når traktaterne smelter sammen til én forfatning og søjlerne smelter sammen til én søjle, bliver der mange flere muligheder for at ensrette landene.

Her udgør Charteret om Grundlæggende Rettigheder et tilsvarende problem, fordi det ikke bare muliggør, men direkte forpligter Domstolen til at forfølge de målsætninger om velfærds-samfundets indretning, som Charteret omtaler. På overfladen kan det se sympatisk ud, at EU vil regulere disse forhold, men man må gøre sig klart, at flertallet af EU-lande slet ikke ønsker et samfund efter dansk eller nordisk model. Vi må gøre os klart, at danske politikere er bedre til at indrette Danmarks forhold og danske dommere bedre til at pådømme dansk lovgivning, ligesom svenske politikere nok er bedre til at bestemme over Sverige og engelske politikere over England.

Samarbejde, men ikke tab af frihed

Samarbejde i Europa er både ønskeligt og nødvendigt. Vi skal have fælles standarder for samhandel og fælles minimumsstandarder for miljø og forurening. Der kan også på mange andre felter samarbejdes på kryds og tværs af landegrænser både ved multilaterale aftaler og ved tosidige aftaler. Men vi behøver ikke en forfatning for Europa. Der er talløse andre måder at samarbejde på, og selv om befolkningerne i EU afviser den politiske elites drøm om en Forfatning for den Europæiske Union, så vil der ganske givet i fremtiden udvikle sig et dynamisk og tillidsfuldt samarbejde mellem de europæiske lande og befolkninger. Et nej til forfatningen er derfor ikke et nederlag for Europa. Tværtimod er det en sejr for Europa og de europæiske befolkninger og en styrkelse af Europas muligheder for at udvikle